

1

Natten har fallit på och hon har inte hört knackningen där hon står vid fönstret och tittar ut över trädgården. Hur mörkret utan ett ljud samlar in körsbärsträden. Det samlar in de sista löven och löven gör inte motstånd mot mörkret utan tar emot mörkret med en viskning. Hon är trött nu och trots att dagen snart ligger bakom henne är det ändå så mycket som måste göras innan det är dags att gå till sängs och barnen sitter lugnt i vardagsrummet, känslan i en kort stunds vila vid fönstret. Att betrakta trädgården som mörknar alltmer och en önskan om att förenas med detta mörker, att gå ut och lägga sig ned hos det, att lägga sig hos löven som fallit och låta natten förflyta, att sedan vakna i gryningen och stiga upp pånyttfödd av den analkande morgonen. Men knackningen. Hon hör den röra sig in i tankarna, det bryska, ihållande bankandet, varje knackning befinner sig så helt och hållet i klorna på den som knackar att hennes panna rynkas. Dessutom knackar nu Bailey på glasdörren till köket, han ropar på henne, mamma, och pekar mot hallen utan att lyfta blicken från skärmen. Eilish märker hur hennes kropp med bebisen i famnen rör sig mot hallen, hon öppnar ytterdörren och där utanför verandans glasdörrar står två nästan helt ansiktslösa män i mörkret. Hon tänder lyset på verandan och männen går direkt att identifiera utifrån hur de står, det tycks som om den kyliga nattluften suckar när hon skjuter upp dörren till uterummet, förstadslugnet och regnet faller närmast outtalat över St Laurence Street, på den svarta bilen som står parkerad framför huset. Hur männen tycks bära

med sig känslan av natt. Hon betraktar dem inifrån sin egen beskyddande känsla, den yngre mannen till vänster frågar om hennes man är hemma och det ligger någonting i hur han tittar på henne, den frånvarande men ändå skärskådande blicken som får det att se ut som om han försöker gripa tag i någonting inuti henne. På nolltid har hon med blicken sökt av gatan och fått syn på en ensam hundrastare under ett paraply, pilarna som vajar i regnet och det fladdrande skenet från en stor tv-skärm i Zajacs hus på andra sidan gatan. Då hejdar hon sig, skrattar nästan till, den universella reaktionen att känna sig skyldig när polisen står utanför ens dörr. Ben vrider sig i hennes famn och den äldre mannen i civila kläder till höger tittar på barnet, hans ansikte tycks mjukna och därför riktar hon sig till honom. Hon förstår att han också är förälder, sådant är alltid uppenbart, den andre är alldeles för ung, alldeles för prydlig och knotig, hon börjar prata väl medveten om att rösten stockar sig. Han kommer hem snart, om en timme eller så, vill du att jag slår honom en signal? Nej, det är inte nödvändigt, mrs Stack, men be honom när han kommer hem att ringa oss så snart som möjligt, här är mitt kort. Du kan säga Eilish, finns det något jag kan hjälpa till med? Jag tror inte det, mrs Stack, det är en fråga som gäller din man. Den äldre mannen i civila kläder ler brett mot barnet och för ett ögonblick betraktar hon rynkorna runt munnen, han har ett ansikte som besväras av allvarsamhet, fel ansikte för jobbet. Det finns ingenting att oroa sig för, mrs Stack. Varför skulle jag oroa mig, kommissarien? Förstås inte, mrs Stack, vi ska inte ta upp mer av din tid och vi har nog blivit alldeles för blöta ikväll för att göra hembesök, det kommer att bli kämpigt att bli torr med kupévärmaren. Med kortet i handen drar hon igen dörren till uteplatsen, samtidigt som hon iakttar hur de två männen går tillbaka till sin bil och sedan iakttar hon hur bilen rör sig uppför gatan, den bromsar vid korsningen och baklysen tilltar i styrka

och antar formen av två strålände ögon. En gång till tittar hon ut över gatan som nu återfått kvällslugnet, värmen från hallen när hon går in och stänger ytterdörren efter sig och sedan står hon en kort stund och granskar kortet och inser att hon har hållit andan. Och så en känsla av att någonting har kommit in i huset, hon vill lägga ifrån sig bebisen, hon vill stå kvar och tänka, se hur det ställde sig bredvid de två männen och tog sig in i hallen av egen kraft, något formlöst men ändå kännbart. Hon kan känna hur det smyger omkring alldeles intill när hon går genom vardagsrummet och förbi barnen, Molly håller upp fjärrkontrollen över Baileys huvud, han flaxar med händerna i luften och vänder sig mot henne med en bevekande blick. Mamma, säg åt henne att byta tillbaka till det jag tittade på. Eilish stänger köksdörren och sätter ned barnet i babygungan, börjar plocka undan sin laptop och sin dagbok från bordet men hejdar sig och blundar. Känslan som kom in i huset har följt efter. Hon tittar på sin telefon och tar upp den, dröjer med handen, hon skickar ett meddelande till Larry och inser återigen att hon står framför fönstret och tittar ut. Den mörknande trädgården går det nu inte att betrakta och önska sig något av, för lite av mörkret har trängt in i huset.

Larry Stack går runt i vardagsrummet med kortet i handen. Med rynkad panna stirrar han på det och lägger det sedan på soffbordet och skakar på huvudet, sjunker ned i fåtöljen, med ena handen tar han sig om skägget samtidigt som hon iakttar honom i tystnad, bedömer honom sådär hemvant, efter en viss ålder odlar en man inte skägg för att bli en karl utan för att dra en gräns mot sin ungdom, nu kan hon knappt minnas hur han såg ut slätrakad. Hon ser hur han trevar med fötterna efter tofflorna och ansiktet slätas ut när han sjunker ned i fåtöljen, det

verkar som att han tänker på någonting annat tills ögonbrynen stramas till och en bisterhet sänker sig över hans ansikte. Han lutar sig framåt och tar upp kortet igen. Det är förmodligen ingenting, säger han. Hon gungar barnet i knäet och iakttar honom grundligt. Men Larry, hur kan det vara ingenting? Han suckar och drar handryggen över munnen, reser sig ur fåtöljen och börjar rota runt på bordet. Var lade du tidningen? Han går runt i rummet och tittar utan att se, tidningen har kanske redan glömts, han söker efter någonting i skuggan av sina egna tankar men lyckas inte hitta det. Då vänder han sig om och granskar sin fru medan hon ammar bebisen och åsynen av detta lugnar honom, en känsla av liv koncentrerad i en bild som så ytterst lite har med illvilja att göra att hans huvud svalnar. Han rör sig mot henne och sträcker ut ena handen men drar tillbaka den när hon skärper blicken mot honom. Garda National Services Bureau, säger hon, GNSB, det är inte vilka som helst, en kriminalkommissarie vid ytterdörren, vad ville han dig? Han pekar upp i taket, kan du inte dämpa dig lite? Tänderna gnisslar när han går in i köket, vänder upp ett glas från diskstället och låter vattnet rinna medan han tittar förbi sin egen spegelbild och ut i mörkret, körsbärsträden är gamla och kommer snart att murkna, kanske måste de huggas ned till våren. Han tar en stor klunk och går sedan in i vardagsrummet. Hör nu, säger han och närmast betraktar sin röst när den sänker sig till en viskning. Det kommer att visa sig vara ingenting, det är jag rätt säker på. Medan han pratar märker han att hans övertygelse rinner bort som om han hade hållt upp vattnet i händerna. Hon iakttar hur han återigen ger efter för fåtöljen, kroppens foglighet, den automatiserade handen som zappar mellan kanalerna på tv:n. Han vänder sig om bara för att upptäcka att han har fastnat i en min och så lutar han sig framåt och suckar, drar in skägget som om han försökte lyfta av det från ansiktet. Hör nu, Eilish, du

vet hur de jobbar, vad de är ute efter, de samlar information och de gör det diskret och jag förmodar att du måste ge den till dem på ett eller annat sätt, de håller helt klart på att sammanställa bevis mot en lärare så det är förståeligt att de vill prata med mig, förvarna oss, kanske inför ett anhållande, hör nu, jag ringer dem imorgon eller i övermorgon och tar reda på vad de vill. Hon iakttar hans ansikte som utstrålar en medvetenhet om något slags futtighet mitt i hennes varande, tanken likväl som kroppen eftersträvar sömnens dominans, alldeles strax kommer hon att gå en trappa upp och ta på sig nattlinnet samtidigt som hon räknar timmarna tills bebisen vaknar för att ammas. Larry, säger hon och iakttar hur han ryggar tillbaka som om hon har skickat elektricitet i hans hand. De sa att du skulle ringa så snart du kunde, ring dem nu direkt, numret står på kortet, visa att du inte har någonting att dölja. Han rynkar pannan och sedan drar han ett djupt andetag som om han försöker mäta någonting som tornar upp sig framför, han vänder sig om och tittar rakt på henne, han kniper ihop ögonen av ilska. Vad menar du, visa dem att jag inte har någonting att dölja? Du vet vad jag menar. Nej, jag vet inte vad du menar. Hör nu, det är bara som man säger, Larry, du kan väl ta och ringa dem nu. Varför ska du alltid vara så jävla svår, säger han, hör nu, jag kommer inte att ringa dem såhär sent. Larry, gör det nu, snälla, jag vill inte att GNSB ska sätta foten innanför vår dörr igen, du har väl hört hur det pratas, allt som sagts vara på gång de senaste månaderna. Larry lutar sig framåt i fåtöljen utan att verka ha förmågan att resa sig, han rynkar pannan och sedan rör han sig mot henne, tar bebisen ur hennes famn. Eilish, snälla, lyssna, respekt är någonting som går åt båda håll, de vet att jag är en upptagen man, jag är vice generalsekreterare för det irländska lärarfacket, jag tänker varken hoppa, skutta eller springa efter deras minsta vink. Så långt är allt gott och väl, Larry, men var-

för ringde de på här så sent och inte på ditt kontor dagtid, kan du förklara det. Hör nu, älskling, jag ringer dem imorgon eller i övermorgon, kan vi inte släppa det här för ikväll? Han står fortfarande kvar med kroppen framför henne trots att blicken nu är vänd mot tv:n. Klockan är nio, säger han, jag vill se vad som är på nyheterna, varför har inte Mark kommit hem än? Hon tittar mot dörren, sömnens hand sträcker sig runt hennes midja och hon rör sig mot Larry och lyfter försiktigt bebisen ur hans famn. Jag vet inte, säger hon, jag har slutat jaga honom, han hade fotbollsträning i eftermiddags och åt säkert middag hos någon kompis, eller så gick han till Samantha, de har blivit oskiljaktiga på sistone, jag förstår bara inte vad han ser hos henne.

När han kör genom staden har han hunnit bli irriterad på sig själv, på hur tankarna fladdrar åt alla håll och trycker sig mot någonting han strävar efter och samtidigt känner behov av att dra sig undan från. Rösten i telefonen var så saklig, nästan artig, jag ber om ursäkt för att jag ringer så sent, mr Stack, vi ska inte ta för mycket av din tid i anspråk. Han parkerar på en bakgata runt hörnet från polisstationen på Kevin Street och reflekterar över hur huvudgatan brukade vara på kvällarna, definitivt livligare, på senare tid har den här staden blivit alldeles för lugn. Han kommer på sig själv med att bita ihop tänderna medan han går med långa steg mot receptionen och drar lite på munnen när han tänker på barnen, Bailey kommer utan tvekan att veta att han gick ut, det barnet hör allt. Han iakttar den bleka, fräkniga handen på ett vakthavande befäl som säger något ohörbart i en telefon. Han blir emottagen av en ung utredare som är tanig och uppsluppen, klädd i skjorta och slips, ansiktet är vaxat och klanderfritt, vilket

stämmer överens med rösten hos den som talade tidigare. Tack för att du kom, mr Stack, följ med mig nu så ska vi göra vad vi kan för att inte ta för mycket av din tid i anspråk. Han följer med uppför metalltrapporna och sedan längs en korridor med stängda dörrar innan han visas in i ett förhörssrum med grå stolar och grå väggpanel och allting ser nytt ut, dörren stängs och han blir lämnad ensam. Han sätter sig och tittar på sina händer. Han tittar på telefonen och sedan reser han sig och går runt i rummet medan han tänker på hur han har blivit nonchalant behandlad, visats brist på respekt, klockan är en bra bit över 10 på kvällen. När de kommer in i rummet sänker han armarna och drar långsamt fram en stol där han sätter sig medan han iakttar samma taniga befäl och ytterligare en man som är i hans egen ålder och har börjat lägga på sig, muggen som mannen har i handen är täckt av kaffestänk. Mannen granskar Larry Stack med en antydan till leende, eller kanske är det bara gemytlighet som vilar i rynkorna runt munnen. Godkväll, mr Stack, jag är kriminalkommissarie Stamp och det här är kriminalinspektör Burke, ska jag hämta lite kaffe eller te? Larry tittar på den solkiga koppen, tecknar ett nej med handen och kommer sedan på sig med att studera ansiktet på den som talar, på jakt efter en profil han tycker sig känna igen. Jag har träffat dig förut, säger han, visst spelade du fotboll i Dublin, du var mittfältare för UCD, vi borde ha mötts när ni spelade mot gaelerna, på den tiden var vi ett kanonlag, det var det året vi satte er på plats. Kriminalkommissarien stirrar på hans ansikte, rynkorna har sjunkit ihop runt munnen, blicken har blivit dunkel och en ogenomtränglig tystnad fyller rummet. Han pratar utan att skaka på huvudet. Jag vet inte vad du pratar om. Nu blir Larry lyhörd inför sin egen röst, han kan höra den när han pratar som om han själv befann sig i rummet där

förhöret observeras, kan se sig själv från andra sidan bordet, kan se sig själv iaktta genom titthålet i dörren, det finns inget annat sätt att titta in, inte ens envägsspeglarna man brukar se på tv. Han hör hur den egna rösten blir falsk, kanske lite väl babblig. Det var helt klart du, du var mittfältare för UCD, jag glömmer aldrig en motståndare. Inspektören tar en klunk ur sin mugg och sköljer runt kaffet över tänderna, han stirrar på Larry tills Larry kommer på sig med att titta ned i bordet, han för ett finger över den repade lacken och lyfter sedan blicken mot kommissarien igen. Knotorna i ansiktet har, helt klart, blivit tjockare, kroppshyddan kraftigare, men det som ögonen berättar förändras aldrig. Hör nu, säger han, jag vill få det här ur världen, vid det här laget borde jag vara hemma hos min familj och på väg att gå och lägga mig, så kan ni förklara hur jag kan hjälpa till? Inspektör Burke gör en gest med handen. Mr Stack, vi vet att du är en upptagen man så vi är tacksamma över att få tillfälle att prata med dig, det har inkommit en anklagelse av yttersta vikt, det är en anklagelse som berör dig direkt. Larry Stack iakttar blickarna från de två männen och känner hur han blir torr i munnen. Någonting rör sig i rummet, det kan han känna nu, för ett ögonblick fryser han till och sedan tittar han upp och ser den kupolformade taklampan där en mal fastnat och nu går bärsärkagång på glaset, den bärnstensfärgade kupolen är solkig och fylld av sedan tidigare döda malar. Inspektör Burke har öppnat en mapp och Larry Stack ser framför sig en prästs blodfattiga händer, mellan dem på bordet ser han att det ligger ett pappersark. Larry börjar läsa utskriften, blinkar sakta och biter sedan hårt ihop tänderna. Fotsteg rör sig genom den långa korridoren och avlöses av en dörr som stängs. Han hör malens dämpade dunsar och blir genast medveten om att någonting inom honom börjar vissna. Han tittar upp

och ser inspektör Burke iakttä honom från andra sidan bordet, ögonen betraktar honom som om de hade förmågan att ströva omkring fritt inne i hans tankar, i ett försök att befria någonting inom honom som inte finns där. Larry tittar på kommissarien som nu läser honom med oreserverad uppsyn och han harklar sig och försöker le mot de två männen. Visst driver ni med mig? Han iakttar dem medan han känner hur leendet glider bort från munnen och så kommer han på sig med att lyfta upp pappret och vifta med det. Men det här är inget annat än galenskap, säger han, vänta tills generalsekretären får höra talas om det här, hon kommer att gå till ministern direkt, det kan jag försäkra er. Den unge utredaren hostar hastigt i sin knutna näve och tittar sedan på inspektören som ler och börjar prata. Som du kommer att bli varse, mr Stack, är det här en svår tid för staten och vi har fått instruktioner om att ta alla anklagelser som framförs till oss på allvar . . . Vad i helvete pratar ni om? säger Larry, det här är ingen anklagelse, det är helt obegripligt, det är någonting ni förvränger, ni tar en sak och förvandlar den till något annat, det ser ut som om ni har skrivit ihop det här själva. Mr Stack, du kommer med all säkerhet att bli varse den akutplan för oförutsedda händelser som började gälla i september som ett svar på den pågående kris som staten står inför, en plan som ger GNSB ytterligare inflytande och makt för att kunna upprätthålla allmän ordning, och därför måste du förstå hur det här ter sig för oss, ditt beteende påminner om uppträdandet hos någon som hetsar mot staten, någon som sår split och oro – när konsekvenserna av en handling påverkar stabiliteten på nationell nivå har vi två alternativ framför oss, det ena är att aktören är en agent som motarbetar statens intressen och det andra är att han är omedveten om sina handlingar och agerar utan att ha för avsikt att göra det, men oavsett, mr

Stack, kommer resultatet att vara detsamma, personen i fråga kommer att tjäna statens fiender, och därför, mr Stack, uppmanar vi dig att rannsaka ditt samvete och försäkra att så inte är fallet. Larry Stack sitter tyst en lång stund, han tittar på pappret utan att se det och sedan harklar han sig och knådar sina händer. Om jag förstår er rätt, säger han, ber ni mig att bevisa att mitt beteende inte är uppviglande? Ja, det stämmer, mr Stack. Men hur kan jag bevisa att det jag gör inte är uppviglande när jag bara gör mitt jobb som fackföreningsman och utövar min rätt under författningen? Det är upp till dig, mr Stack, förutsatt att vi inte kommer fram till att det här sanktionerar ytterligare utredning, i vilket fall kommer det inte längre att vara upp till dig och det blir därmed vårt beslut. Larry reser sig plötsligt ur stolen med knogarna tryckta mot bordet. Det han ser i ansiktet är ren vilja och nu inser han att han har förts hit för att krossas mot denna vilja, denna vilja som inte är mer än bifall till något absolut som har makten att förvandla ett ja till ett nej och ett nej till ett ja. Jag vill inte att det ska bli något missförstånd om det här, säger han, ministern kommer att få höra talas om saken och det kommer att leda till problem, ni kan inte hota en erfaren fackföreningsman för att han gör sitt jobb, lärarna i det här landet har rätt att förhandla om bättre villkor och att engagera sig i fredliga stridsåtgärder, vilket inte har något att göra med den här så kallade krisen som staten står inför, så om ni inte har något emot det tänker jag gå hem nu. Inspektören öppnar långsamt munnen och Larry är nästan helt säker på att han ser det, han tänker på det medan han går tillbaka till bilen där han sedan blir sittande en lång stund och tittar på hur händerna skakar i knäet. Malen såg ut att flyga ur inspektörens mun och ut i det fria.

Först Ben till förskolan och sedan barnen till skolan, Molly har på sig hörlurar när hon kliver ut från passagerarsätet på Touran medan Bailey slår igen bakdörren och Eilish ser sig över axeln där han står som en pointillismålning vid rutan och drar i huvan på sin parkas. Hon är på väg att köra ut på vägen när en hand bankar på fönstret, Molly skriker åt henne att stanna, dörren slits upp och Molly tar sin gympapåse från golvet och försvinner. I vinterljuset i det kalla novemberslasket rör hon sig genom trafiken och känner sin egen utmattning, hennes rörelser sker per automatik och när hon stannar vid rödljuset ser hon inte dagen som hon har framför sig utan hur dagen kommer att passera utan några spår, ytterligare en dag som glöms och upptas i den tysta förteckningen över dagar, hon ser sig själv på jobbet och att hon inte längre betraktar sitt jobb som en karriär – en mikrobiolog borde egentligen stå i labbet i många timmar och leta bevis, pröva hypoteser mot faktiska förhållanden, mot vad nu en individ skulle kunna sträva efter att tro på, huruvida det är sant eller falskt framgår av resultatet. Nu ägnar hon sina dagar åt mejl och telefonsamtal, specialisten har blivit generalist utan labbrock, hon basar över personalen, svävar iväg under möten, ställer fel frågor. Hon sätter sig vid skrivbordet och kollar sina mejl och bokar om ett telefonsamtal till 17.30. Hon tar upp telefonen och ringer Larry. Fyllde du i passblanketterna som jag bad dig om? säger hon. Hör nu, älskling, jag känner mig fortfarande lite nervös, jag lyckas inte släppa det. Han pratar som om luften hade pyst ur honom medan han sov och när han vaknade upptäckte han att han var helt tömd på luft, att han satt på sängkanten och stirrade ned i golvet. Har du berättat på jobbet? säger hon. Hon hör hur han växlar några ord med en kollega med handen för telefonen. Jag lade dem på bänken på övervåningen. Lade vadå på bänken på övervåningen?

Passblanketterna. Larry, du borde ringa Sean Wallace och prata med honom, trots att det råder undantagstillstånd så finns det fortfarande grundlagar här i landet. Jag vill ta det direkt med generalsekreteraren men hon är sjuk och hemma från jobbet idag. Kan du berätta för mig om Sean fortfarande går runt och svassar med den där unga tjejen? Sean Wallace har händerna fulla med den där Fitzgeralddrättegången just nu, jag vill inte besvära honom, men vem är det nu som lagar middag ikväll? Jag tycker fortfarande att du borde ringa honom, det är din tur att laga middag. Gott så, jag har ett möte halv sju men det kan jag ställa in, jag känner ändå inte för det. Larry. Vad är det, älskling? Åh, ingenting, jag köpte lite köttfärs igår, du kan göra hamburgare, men nu måste jag lägga på. Hon avslutar samtalet men blir sittande en stund med telefonen i handen och känner sig lite illamående. Hon tittar på telefonen och återkallar samtalet, följer sin röst in i Larrys telefon, signalen måste skickas vidare för att nå fram till Larrys mobil, den fångas upp och skickas vidare genom en nätverkssändare. Helt plötsligt hör hon sin egen röst som om hon lyssnade på sig själv i ett annat rum. Prata med honom, trots att det råder undantagstillstånd så finns det fortfarande grundlagar här i landet. Plötsligt blir hon kall och reser sig hastigt ur stolen och rör sig mot arbetsplatsens kök medan hon tänker att i andra länder, visst, men vi har inte sådana påfund här, polisen, staten, de får inte avlyssna telefonsamtal, det skulle bli ett ramaskri. Hon tänker på bilen som igår kväll stod parkerad utanför huset, hon tänker på GNSB och det hon har hört viskas om vad som sägs vara på gång och nu när hon går mot köket känns det för ett ögonblick som att hon inte känner igen rummet. Paul Felsner, ny kundansvarig för den globala marknaden, står vid kaffemaskinen och drar i manschetten på sin skjorta. Maskinen slutar surra med ett diskret smack och

han vänder sig om och ler men leendet når inte hela vägen upp till ögonen. Åh, Eilish, jag hade hoppats att springa på dig, du har inte svarat på mina röstmeddelanden, de behövde boka om videomötet med Asakuki till klockan 18. Han har något falskt över sitt ansikte, tänker hon, ögonen borde vara mörka men istället är de gröna och hon märker att hennes blick dras till hans National Alliance-pin på kavajslaget, partiet NAP, detta nya statseblem. Hon tittar ned på hans händer en gång till och ser att de är lite för små. Åh, det har jag inte sett, säger hon, jag tror tyvärr inte att jag hinner vara med på mötet, men tack för att du informerade mig.

Det står en blå häst på stranden och den kommer emot henne, nu rider hon i vattenbrynet och hon är evigt ung där hon rider i ljuset, telefonen ringer nere i hallen och hon rider upp ur drömmen och in i rummet. Larry sitter på sängkanten och gnuggar ögonen. Herregud, viskar hon, klockan är kvart över ett, vem ringer såhär sent? Bara det inte är din syster, säger han. Han lutar sig fram och går sedan mot dörren och sträcker sig efter en skugga som svävar in i morgonrocken. De dämpade toffelstegen nedför trappan när hon ligger och lyssnar till Bens andetag i spjålsängen, en kvävd hostning från pojkarnas rum bredvid. Larrys dämpade ord når upp till övervåningen och formlösa tar de sig in i rummet och hon undrar vem det är som ringer, tänker på sin syster Áine i Toronto, en gång för flera år sedan hände det, åh herregud, jag ber så mycket om ursäkt, jag råkade vända på tidszonerna, jag har precis tagit några glas. Hon blundar och ser den blå hästen på stranden, söker efter den i minnet, hur gammal var du? Det är vinter, himlen är låg över havet och hon rör vid flankerna med hämlarna, nedanför en skälvande livskraft, med sin tyngd

trycker Larry ned madrassen bredvid henne. Jag höll precis på att somna om, säger hon. Han säger ingenting utan stirrar in i väggen och tycks blytung, anfäktad av sina andetag, så hon sträcker ut handen och kramar hans arm. Vad är det, Larry? Hon tänder lampan, sätter sig upp och i ljusets smekning ser hon honom förvandlas till ett barn, när han vänder sig om och harklar sig ser han samtidigt dystert och häpen ut. Det var Carole Sexton, Jims fru, som ringde, hon lät nästan hysterisk, Jim gick från kontoret igår men kom aldrig hem. Var det allt, Larry, för ett ögonblick trodde jag att du skulle säga att någon hade dött. Hör nu, Eilish, hon sa att de tog in honom. Vilka tog in honom? Vilka tror du, GNSB. GNSB? Ja, det var vad hon sa. Men det kan inte stämma, Larry, vad menade hon med att de tog in honom? Arresterade honom, antar jag, häktade honom, tydligen var det någon som såg honom föras in i baksätet på en bil men inte kom sig för att tala om det för någon, hon fick reda på det först senare när hon ringde runt. Jim Sexton, den prattmakaren, vad har han nu gjort? Saken är den, Eilish, att ingen har hört något från honom sedan dess. Men ringde han juristen på facket, vad-han-nu-heter? Michael Given, nej, inte alls, han ringde inte ens sin fru. Men man kan inte bara arresteras någon utan en rättslig prövning, det finns regler när det gäller sådant. Carole säger att Michael är därborta på Kevin Street men de kommer bara med en massa undanflykter och han ska åka hem över natten, det verkar inte ens som att man kan komma fram till GNSB, de har inte något direktnummer, jag förstår inte varför inte någon ringde från facket, det här låter som en riktig soppa. Det stämmer inte. Vad stämmer inte? På kortet står det ett nummer till den där kriminalkommisarien som knackade på hos oss häromkvällen, ett mobilnummer, du ringde det själv, säg nu, Larry, vad är det som händer? Jag vet

inte, älskling, uppenbarligen är han rasande. Vem är rasande? Michael Given? Se till att du ger det till honom, kortet. Ja, det tänkte jag bara inte på, jag letar rätt på det nu, minns du var du lade det? Jag lade det på spiselkransen i vardagsrummet, sedan stack jag in det under klockan. Hör nu, Eilish, Carole sa att de tog in honom förra veckan, att de sa till honom att en anklagelse hade riktats mot honom och hon sa att han bara skrattade åt dem, du vet väl vem Jim är, uppenbarligen när han frågade dem om han var arresterad svarade de att han inte var det och då reciterade han hela Artikel 40.6.1, paragraf tre, rakt upp och ned framför dem, medborgarnas rätt att gå samman i föreningar och förbund, du vet hur det fungerar, han ska se till att hälften av Leinsters högstadielärare bussas in till staden om strejken fortsätter. Hon trevar med handen ovanpå nattygsbordet och hittar glaset med vatten och tar en klunk. Larry, hur mycket av vårt grundlagsskydd kan de upphäva under sådana här undantagstillstånd? Jag vet inte, inte såhär mycket i alla fall, inte såhär, alla häktningsorder regleras fortfarande av lagen men vad spelar lagen för roll om sådana saker händer, hör nu, håll tyst om det här för tillfället och berätta inget för barnen. Larry, det finns ändå ingenting du kan göra mitt i natten, kom tillbaka och lägg dig.

Hon står och tittar ut över sin fars trädgård. Gamla minnen inpräglade i blöta löv, att gunga i ett rep, kura ihop sig i buskarna, röster som ropar från det förflutna, nittioåtta, nittionio, hundra, nu kommer jag. Hon ser asken han planterade på hennes tionde födelsedag breda ut sig över den lilla tomten. Bailey fåktar sig fram genom det långa gräset och sparkar på löv medan Molly tar foton av de övervintrade växterna. Eilish vänder sig bort från bordet där hennes far sitter med näsan i en tidning och

Ben ligger och sover i bilstolen vid hennes fötter. Hon tar upp två muggar och tittar in i dem, drar fingret runt kanten. Pappa, varför använder du inte diskmaskinen, du måste verkligen ha på dig glasögonen när du diskar. Simon lyfter inte blicken från tidningen. Jag har på mig glasögonen nu, säger han. Ja, men du måste ha på dig dem när du diskar, de här muggarna har teringar inuti. Skyll på den värdelösa städerskan som kommer hit istället, det fanns inte en enda smutsig kopp i huset när din mamma levde. När hon tittar på honom nu försjuncker hon i sin barndom, ser sin far som han var då, höknäsan och de snabba, skärskådande ögonen, gestalten som sjunker ihop i stolen, den rundade ryggen i yllekoftan, fingrarnas fina leder som framträder under den papperstunna huden. Han viker ihop tidningen och håller upp te och börjar trumma med fingrarna på bordet. Jag vet inte varför jag fortfarande läser den här, säger han, allt som står i den är bara en enda stor lögn. Hon tar upp tidningen och börjar hacka i korsordet med en penna. Han har slutat trumma med fingrarna och trots att hon inte tittar känner hon hur han granskar henne men när hon lyfter blicken rynkar han pannan. Vem är det som är i trädgården med Eilish? säger han. En kort stund tittar hon ut men vänder sig sedan mot sin far och tar hans hand. Pappa, det är Bailey som är därute med Molly, jag sitter ju här. Hans ansikte ser plötsligt förbryllat ut och så blinkar han och avvisar henne genom att vifta med handen och skjuta bak stolen. Ja, såklart, säger han, men hon går omkring och tjuvar precis som du, är aldrig på soligt humör som din syster. Nu betraktar hon honom med ett plågat leende. Med andra ord är vi två precis som du, säger hon. Hon tittar ut på Molly och ser sig själv i samma kropp, klockan i hallen slår tre gånger från hennes barndom. Det är inget fel på den flickan, säger hon, hon är fjorton, det är allt, det är en svår ålder, jag minns den bara alltför väl själv. Hon vänder blicken

mot korsordet igen. Gradbeteckning, säger hon, nio bokstäver lodrätt, femte bokstaven ska vara ett G. Simon släpper ut ordet insignier som om det legat och väntat i munnen hela tiden. Hon tittar honom rakt i ansiktet, glad för hans skull, ser flätverken som slingrar sig runt halsen, blicken som drar sig tillbaka under den påsiga huden, och ändå dalar sinnet. Hon håller upp te och tänker att hon inte ska berätta någonting för honom ännu och samtidigt iakttar hon Bailey som är så finlemmad i jämförelse med Mark som är väldigt muskulös, precis som sin far. Hon tittar upp och berättar att Larry har problem i fackföreningen, staten vill inte att TUI ska gå ut i strejk, de tog in honom, pappa, och mer eller mindre hotade honom, kan du tro det? Vem tog in honom? GNSB. Simon vänder sig om och betraktar henne utan att säga någonting och skakar sedan på huvudet och tittar ned på sina fingrar. Larry borde vara försiktig med det där gänget, alltså GNSB, National Alliance kallade in dem för att ersätta säkerhetstjänsten rätt snart efter att de hade fått makten, det hördes en del upprörda röster i någon vecka men sedan dog det bort, tystades helt klart ned, vi har aldrig haft en hemlig polis i staten förrän nu. Pappa, de haffade Leinsters lokala organisatör, utan telefonsamtal, ingen advokat, han sitter häktad, fackföreningen har väckt ett stort ramaskri men GNSB är tysta. När hände det här? I tisdags natt . . . Molly skriker därute och de vänder sig om för att se henne skruva på sig och flaxa med armarna medan Bailey hänger i ett gammalt rep och kniper fast henne med benen. Hennes far tittar plötsligt, oväntat på henne. Säg mig, säger han, tror du på verkligheten? Pappa, vad ska det betyda? Det är en enkel fråga, du har gått på universitetet, du vet vad det betyder. När du formulerar det så, ja, då förstår jag vad du menar, men snälla, skona mig från föreläsningen. För ett ögonblick tittar han bort mot skänken där gulnade dagstidningar och ekonomimagasin med hundöron

ligger i högar och formar munnen till det gamla vanliga leendet som avslöjar tandraden. Vi är båda forskare, Eilish, vi tillhör en tradition men traditioner är aldrig mer än det alla kan enas om – forskarna, lärarna, institutionerna, om ledningen byts ut på institutionerna kan man byta ut ledningen för sakuppgifterna också, man kan förändra doktrinerna, vad som går att enas om, det är det de håller på med, Eilish, det är egentligen rätt enkelt, NAP försöker förändra det du och jag kallar för verklighet, de vill göra det lika grumligt som vatten, om man säger att en sak är en annan sak och man säger det tillräckligt många gånger måste det vara så, och om man fortsätter att säga det om och om igen kommer folk att gå med på det som en sanning – det här är en gammal tanke, förstås, det är verkligen inte någonting nytt, men nu ser du det hända i din egen samtid och inte i någon bok. Hon ser hur hans blick svävar iväg någonstans långt bort och försöker se in i hans hjärna, den fläckiga handen som drar upp en skrynklig näsduk ur byxfickan, han snyter sig och lägger sedan tillbaka näsduken igen. Förr eller senare kommer, förstås, verkligheten att avslöja sig, säger han, för en tid kan man belåna verkligheten men verkligheten väntar alltid, tålmodigt, tyst, på att driva in pengarna och släta ut nivåerna . . . Ben vaknar till och jollrar medan han flackar med blicken. Han börjar storgråta och Eilish skjuter in stolen och hyssjar honom, plockar upp honom och lägger honom till bröstet under en sjal. Hon vill ha den gamla tidens tröst, hon vill kalla till sig alla sina barn och samla dem omkring sig, men istället drabbas hon av ett mörker, en skuggzon som strävar efter att växa sig större. Hon drar ett djupt andetag och suckar och försöker le. Vi har precis bokat en resa i påsk, vi ska till Áine och hennes familj och sedan åka runt i en vecka, kanske Niagarafallen om vi lyckas ta oss dit, några andra platser i närheten av Toronto, ungarna kommer att ha grymt kul. Simons blick flackar framför henne och hon

blir osäker på om han har hört eller inte. Han lyfter händerna från bordet och stirrar på dem för att sedan lägga ned dem igen och titta upp. Kanske, säger han, borde ni överväga att stanna i Kanada. Hon kommer på sig med att spänna loss bebisen, nu står hon framför bilstolen och tittar ned på honom. Pappa, vad ska det betyda? Det betyder att jag är för gammal för att göra någonting längre men barnen är fortfarande unga, de anpassar sig lätt, ni hinner fortfarande göra en nystart, de kommer att snappa upp dialekten på nolltid. För guds skull, pappa, lyssna på vad du säger, tror du inte att du överreagerar, vad skulle hända med min karriär och Larrys jobb och barnens skola, och så har ju Molly hockeyn, de kommer att vinna skolans juniorliga i år, de ligger redan nio poäng före, och Mark har precis börjat gymnasiet och vem ska hålla ett öga på dig när du inte ens klarar av att diska kopparna, mrs Taft kommer bara en gång i veckan, tänk om du faller och bryter höften, säg, vad händer då?